

Arrest

nr. 200 870 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 21 maart 2017 een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in

functie van haar Britse echtgenoot, die op diezelfde datum een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Op 13 september 2017, met kennisgeving op 19 september 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2017 werd ingediend door:

Naam: S., M. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: KLLADERNICE

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene diende op 21.03.2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenote van S.A. (...).

Het verblijfsrecht van de echtgenoot werd geweigerd gezien hij niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 40 §4, 1e lid van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° (echtgd.) van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen.

Het verblijfsrecht van de betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden. Haar aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 §4, eerste lid, 1° en 40bis, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 50, §2, 1° en 3° van het besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de formele en materiële motiveringsplicht en van “het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest grondrechten EU.”

Het middel luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL:

Schending van art. 40 § 4,1° lid, 1° en 40 bis § 2,1° van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 50 § 2,1° en 3° van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest grondrechten EU.

De bestreden beslissing motiveert de weigering op het gegeven dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd geweigerd aangezien hij niet zou voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen op basis van artikel 40 § 4 1° lid van de vreemdelingenwet.

'Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis § 2, 1° van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen.

Het verblijfsrecht van de betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden. Haar aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.'

Eerste onderdeel,

De beslissing stelt dat de aanvraag van verzoekster 'eigenlijk zonder voorwerp is geworden'. Dergelijk besluit is niet conform de wet.

Het voorwerp van de aanvraag blijft; eventueel kan de aanvraag ongegrond of onontvankelijk worden verklaard, maar niet 'zonder voorwerp'.

In die zin faalt de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel,

Vermits de beslissing steunt op de afwijzing van het verblijf van de echtgenoot (zie die beslissing onder de stukken) verwijst verzoekster naar het middel dat door de echtgenoot hiertegen is ontwikkeld en dat hier voor herhaald wordt aanzien, als volgt:

Dat de motivering van de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet kan genieten van de inschrijving als werknemer, omdat hij geen voldoende inkomsten bewijst en geen bijlage 19ter voorbrengt, noch als werkzoekende daar hij niet aantoonde ingeschreven te zijn bij de VDAB en niet bewijst dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft.

Verzoeker betwist deze motieven.

De aanvraag dateert van 21.3.2017. Verzoekster heeft dan binnen de drie maanden een arbeidscontract van bepaalde duur bij J. (...) Bvba en van onbepaalde duur bij N. (...) NV voorgebracht.

Uit de stukken en de databank RSZ blijkt dat verzoeker ook effectief gewerkt heeft van 23.5.2017 tot en met 23.8.2017, of minstens drie maanden voorafgaand aan de beslissing. Hij had een contract van onbepaalde duur bij N. (...) NV, en deze tewerkstelling is stopgezet wegens ziekte. Op het ogenblik van de beslissing op 13.9.2017 had verzoeker dus ruim drie maanden gewerkt en was deze tewerkstelling tijdelijk gestopt wegens ziekte. Verzoeker heeft geruime tijd overigens twee jobs gecombineerd om afdoende inkomsten te hebben.

Tussen de laatste dag van tewerkstelling en de beslissing liggen amper 20 dagen. Het is niet afdoende om hieruit af te leiden dat er geen voldoende bestaansmiddelen zouden zijn, en dat de aanvraag niet zou kunnen ingewilligd worden op basis van het statuut van werknemer.

Er werd overigens door verwerende partij bij verzoeker niet geïnformeerd naar de reden van de stopzetting van de tewerkstelling. Hij werd niet geconfronteerd met de informatie opgehaald bij de RSZ. Minstens is het hoorrecht in deze geschonden, temeer omdat de situatie van stopzetting van tewerkstelling zich voordeed nadat verzoeker de nodige documenten had ingediend.

Het is juist dat geen bijlage 19ter werd ingediend. Dit voorschrift van artikel 50 §2, 1° van het vreemdelingen KB is niet voorgeschreven op straffe van het niet inwilligen van de aanvraag; minstens is dit element ondergeschikt aan het basiscriterium van artikel 40 § 4, 1° lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, namelijk dat het gaat om het bewijs leveren van het zoeken naar werk en een reële kans maakt op tewerkstelling of over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De bestreden beslissing miskent deze basiscriteria door deze te herleiden en te verenigen tot effectieve tewerkstelling. De tewerkstellingsgeschiedenis van verzoeker toont aan dat hij aan de beide criteria voldoet.

De beslissing miskent de criteria van artikel 40, §4, 1° en 2° vreemdelingenwet. Deze criteria vereisen niet een effectieve tewerkstelling maar het zoeken naar werk en het bewijs leveren dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te werk te worden gesteld, of, het over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

De beslissing stelt ten onrechte dat vermeld criterium zou inhouden dat er een effectieve tewerkstelling is; het zoeken naar effectief werk dient aangetoond en verzoekster heeft dit gedaan door zich in te schrijven bij de VDAB, door twee arbeidsovereenkomsten te onderschrijven en door ruim drie maanden gewerkt te hebben.

Het beschikken over voldoende bestaansmiddelen al of niet via tewerkstelling dient aangetoond en het feit dat verzoeker ruim drie maanden heeft gewerkt en dit korte tijd na aankomst in België en dat hij zich effectief onmiddellijk inschreef bij de VDAB bevestigt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

De bestreden beslissing steunt bijgevolg niet op een correcte interpretatie van de wettelijke vereisten.

Ondergeschikt wordt er op gewezen dat verzoeker in tegenstelling tot wat de beslissing stelt wel was ingeschreven bij de VDAB en dit reeds sedert 29 maart 2017, dus onmiddellijk na zijn aanvraag tot inschrijving en voorafgaand aan de eerste tewerkstellingen die verzoekster effectief heeft gehad. Verzoeker had bij die gelegenheid ook zijn curriculum vitae ingediend (zie stukken). Dit gegeven wordt genegeerd.

Ook kan de beslissing zonder verzoeker hierover te horen niet eenzijdig stellen dat er geen inschrijving bij de VDAB zou geweest zijn of dat verzoeker niet naar werk zou gezocht hebben. De realiteit van tewerkstelling toont het tegendeel aan.

Ook om die reden dient de beslissing opzichtsens verzoekster te worden vernietigd;”

2.3. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 40, §4, 1° en 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet;
- de materiële en formele motiveringsplicht;
- art. 50, §2, 1° en 3° van het Vreemdelingenbesluit;
- het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in art. 41 van het Europees Handvest.

Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing niet conform de wet zou zijn waar zij vermeldt dat de aanvraag van verzoekende partij "eigenlijk zonder voorwerp is geworden". Verder ontwikkelt zij in haar tweede middel kritiek tegen de weigeringsbeslissing in hoofde van haar echtgenoot.

De verweerder laat vooreerst gelden dat de in het eerste middel voorgehouden schending van "de formele motiveringsplicht" geen ontvankelijk middel uitmaakt.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De verzoekende partij dient in haar verzoekschrift op straffe van onontvankelijkheid te vermelden welke precieze wettelijke bepalingen werden miskend door de bodemrechter. (E. BREWAEYS en A. DE SMET, "De Raad van State als cassatierechter in vreemdelingenzaken", T.V.R. 2008 (3), 186.)

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van de verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere verwijzing naar "de formele motiveringsplicht", zodat het middel dan ook in die mate onontvankelijk is.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekende partij.

In casu diende verzoekende partij op 21.03.2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als echtgenote van dhr. A.S. (...) (Britse nationaliteit), dit o.g.v. art. 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verblijfsaanvraag in hoofde van dhr. A.S. (...) op 13.09.2017 werd geweigerd d.m.v. de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht gemotiveerd dat het niet mogelijk is dat verzoekende partij, zoals bepaald in art. 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zich bij haar echtgenoot zou voegen.

Verzoekende partij betwist overigens niet dat de verblijfsaanvraag van haar echtgenoot werd geweigerd noch het gegeven dat zij zich hierdoor niet op art. 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet kan steunen teneinde een verblijfsrecht te bekomen.

Waar verzoekende partij evenwel voorhoudt dat de bestreden beslissing niet conform de wet zou zijn genomen in zoverre gemotiveerd wordt dat de aanvraag van verzoekende partij eigenlijk zonder voorwerp is geworden, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet dienstig is.

Ter zake wijst verweerder er vooreerst op dat de bestreden beslissing in toepassing van art. 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit werd genomen.

Art 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Verweerder laat gelden dat uit het bovenvermeld artikel in niet mis te verstane bewoordingen blijkt dat indien de gemachtigde van de Staatssecretaris het recht op verblijf niet erkent, deze beslissing ter kennis moet worden gebracht d.m.v. het model van bijlage 20.

In casu vermeldt de bestreden beslissing expliciet "bijlage 20" zodat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing niet wetsconform zou zijn.

Verweerder laat voorts gelden dat zelfs indien de kritiek van verzoekende partij als terecht zou worden aangenomen, er dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

Zo vermeldt de bestreden beslissing tevens expliciet dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat het verblijfsrecht van verzoekende partij bijgevolg niet kan worden toegestaan.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Verder uit verzoekende partij nog kritiek op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) die op 18.09.2017 aan haar echtgenoot werd betekend en verwijst zij naar het middel dat door haar echtgenoot hiertegen werd ontwikkeld.

Nochtans betreft de bestreden beslissing, zoals verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aangeeft, de beslissing dd. 13.09.2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekende partij betreft én niet de weigeringsbeslissing in hoofde van haar echtgenoot.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Voor zoveel als nodig wijst verweerder er nog op dat het gegeven dat de echtgenoot van verzoekende partij schorsings- en annulatieberoep (gekend onder rolnummer 212.411) heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing in zijnen hoofde uiteraard niet volstaat opdat de bestreden beslissing nietig zou worden verklaard.

Immers, de voormelde beslissing in hoofde van haar echtgenoot moet rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet kon stellen dat haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Britse echtgenoot “zonder voorwerp” is geworden. Daargelaten de vraag of de aanvraag al dan niet zonder voorwerp kan worden verklaard, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij met deze kritiek het determinerend motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, namelijk *“Het verblijfsrecht van de echtgenoot werd geweigerd gezien hij niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 40 §4, 1e lid van de wet van 15.12.1980. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° (echtgc.) van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden.”*

Uit hetgeen volgt blijkt dat de verzoekende partij dit determinerend motief niet weerlegt, zodat hogergenoemde kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft het tweede onderdeel van het middel, wijst de Raad erop dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Britse echtgenoot wordt geweigerd omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen op basis van artikel 40, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij zich niet bij hem kan voegen op de wijze zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet. Dit determinerend motief wordt door de verzoekende partij niet echt weerlegd en/of betwist. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog kritiek uit op de beslissing van 13 september 2017 waarbij het verblijf van meer dan drie maanden aan haar echtgenoot wordt geweigerd nu zij letterlijk stelt de grieven te herhalen die zij tegen laatstgenoemde beslissing aanvoerde in het kader van een andere beroepsprocedure, wijst de Raad erop dat dit niet de in casu bestreden beslissing vormt, zodat het geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Dergelijke kritiek diende het voorwerp uit te maken van een ander beroep, gericht tegen de beslissing van 13 september 2017 betreffende haar echtgenoot, hetgeen de verzoekende partij ook heeft ingesteld. Dit beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 212 411. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat het beroep tegen deze beslissing op 8 maart 2018 werd verworpen bij arrest nr. 200 868.

Het tweede onderdeel van het middel berust aldus op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu de grieven niet gericht zijn tegen de motieven van deze beslissing, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40, §4, eerste lid, 1° en 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 1° en 3° van het vreemdelingenbesluit en van *“het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest grondrechten EU”* wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU